

В този момент Нора спря колата в двора на неголяма кооперация в центъра на Варна.

- Ето, тук са квартирите – посочи той.

Като слязохме от колата, Нора ми каза:

- Ще трябва да останеш засега с нас, защото и ти си застрашен.

- И аз ли? - учудих се аз. - От кога станах толкова важен?

- Нямам представа – вдигна рамене Нора. - Госпожа Хронхра, преди да минем невидимата врата, ми нареди да се грижа за вас, защото имала информация, че щели да се опитат да ви попречат да се свържете с някакви важни хора.

- Тя да не е гледала хороскоп по телевизията? - засмях се аз.

- Не знам какво е то – откровено каза Нора, - но тя не гледа вашата телевизия.

- Неее – още повече се разсмях аз, - това е майтап. Дори Братея, която не беше в добро настроение, се разсмя.

- И на мен ми звучи неправдоподобно – каза накрая тя.

- Все още не е дошъл моментът да споделя това, което ми каза госпожа Хронхра – сериозно ни погледна Нора.

- А Традицията? - попита Братея.

- И в нея има изключения – каза Нора. - Ако е застрашена сигурността на Хрондра, не може да се предоставя информация, дори и в твоя случай.

Братея се замисли, въздъхна и замълча.

Влязохме в сградата и се качихме на третия етаж

по стълбите.

- Асансьорът работи, но предпочитам да не го използваме – каза Нора и отключи вратата на единствения апартамент на етаж. - Жилището е голямо, за вас има отделни стаи. Баните са по две на етаж, така че сутрин няма много да се блъскаме на опашка.

Влязохме в хола и разбрах защо Нора нарече жилището голямо. Тук имаше вито стълбище до горния етаж.

- Вашите стаи са горе – обясни Нора. - Елате, ще ви ги покажа.

В хола на горния етаж седеше единствената останала жена от екипа, вгълбена над таблета. Нора ѝ каза:

- Адон, гостите дойдоха.

Адон вдигна глава и лицето ѝ замръзна.

- Братея? Ти си тук? - успя да промълви Адон.

- Защо, изненада ли се? - заядливо каза Братея.

- Всъщност, не... - механично изрече Адон.

- Но се притесни, нали? - нападателно продължи

Братея.

- Не, аз... - не можа да се изкаже Адон.

- Сигурно се уплаши, че може да държа теб отговорна, нали? - с превъзходство я погледна Братея.

- Ами, аз... - обърка се още повече Адон.

- Е, не си сбъркала! - отсече Братея. - Върнеш ли се, не ти мърдат десет години със строг режим. Нали знаеш, с ограничители на крайниците. След това ставаш инвалид.

- Я по-спокойно! - ядоса се Нора. - Защо се заяждаш с Адон? Много добре знаеш, че тя не носи абсолютно никаква отговорност. Никой не е длъжен да върши работа, която не е в неговите компетенции!

- Не била в компетенциите й! - извика Братея. - А тогава защо е тук? А? Какво прави? Сигурно предлага специфични услуги. На мен ще предложиш ли?

- Ако ми наредите... - измънка Адон.

- Какво става тук, по дяволите? - не се въздържах. - Какви са тези простотии?

- Братея и Адон си имат стари сметки за уреждане – засмя се Нора, което ми се стори доста невъзпитано за жител на Хронда.

- И какви са тези сметки? - поинтересувах се аз.

- Не те интересуват – пренебрежително махна с ръка Нора. - Нали знаеш, и при вас има такива жени.

- Тоест? - не разбрах аз.

- Дето нямат нужда от мъж – предизвикателно каза Нора.

Адон и Братея ни гледаха, зинали от изненада, че се намесваме в спора им.

Братея се окопоти първа и извика:

- Нямате право да ми се намесвате в личния живот!

- Нямаме ли? - казах аз. - Тук съм, не за да ви слушам тъпите спорове, а защото някой е в опасност, може би и аз самият. Така че, ако ви чуя да правите семейни скандали, може и да ви напляскам.

Братея отвори уста да каже нещо, но след няколко секунди явно се отказа, махна с ръка и влезе в стаята си.

Адон ме погледна и каза:

- Благодаря ви, все пак.

- Моля, пак заповядай! - отвърнах аз.

След това седнах на дивана и попитах Нора:

- Сега какво?

- Чакаме – вдигна рамене Нора и посочи вратата на стаята ми – Ето, там е твоята стая.

- Окей – кимнах. - Първо ще си прегледам пощата. Извадих таблета и го включих. Не бях си проверявал от два дни пощата. Влязох в пощенската си програма и видях много непрочетени писма. Повечето бяха спам, затова ги изтрих, но две бяха важни. Едното беше от дългогодишен клиент. Прегледах материала, който ми беше изпратил и потвърдих, че ще му го превода. Вторият имейл обаче беше повече от странен. Темата беше 'издирваме изчезнали лица'.

- Издирваме изчезнали лица! - казах си аз, но Нора, който беше се запътил към стаята си, ме чу и се обърна с учуден поглед.

- Какви изчезнали лица? - неспокойно попита той.

- Така пише в имейла, който получих току-що – обясних аз.

- Какъв имейл? - не разбра Нора.

- Електронна поща – поясних аз, в случай, че не беше разбрал думата.

- Да, знам какво е имейл – кимна Нора. - Само не разбрах каква е връзката.

- Сигурно си разбрал, щом се спря и попита – казах аз.

- Не, не – завъртя глава Нора. - Просто те чух да казваш 'издирваме изчезнали лица'.

- И се обезпокои, нали? - погледнах го в очите. Те наистина изразяваха безпокойство.

Нора само разпери ръце.

- И аз се безпокоя – натъртих аз. - С Леа забелязахме, че когато си говорим за нещо, което ни е необходимо, възнамеряваме да го купим или сме купили същия ден, започваме да получаваме имейли с реклама за тези неща.

- И как си го обяснявате? - попита Нора.

- Засега нямаме обяснение – вдигнах рамене аз. -

Ти имаш ли?

- Може да е случайно – предположи Нора.

- Да бе! - не се съгласих аз. - Повторенията са толкова много, че едва ли е случайно. И не става дума за неща, които сме търсили или поръчали в Интернет.

- Доколкото знам, тази технология не се използва във вашето измерение – уклончиво започна Нора. - Все пак, не изключвам нещо да ми е убегнало. Както с уредите за наблюдение в Хронда, за които ми каза. Но следене на мисли в такива масови размери, това и в Хронда е фантастика.

- Сигурен ли си? - попитах го аз.

- Ами... - замисли се Нора. - Май че не. Ако това, за което ми говориш, се окаже реално, ще трябва да преразгледаме тактиката. Независимо от това, дали такава технология се прилага за масово следене на мислите или само на мислите на определени хора или групи.

- Виж, ние с Леа не представляваме никакъв интерес от глобална гледна точка – казах аз. - Според мен, ако такава технология съществува, тя би трябвало да се прилага доста масово. Все едно някой търси в Интернет някаква фраза.

- Такива технологии са много скъпи, за да се прилагат масово – поклати глава Нора. - Така че не знам. Повече съм склонен да приема, че някой ни следи и че не сме могли да се изплъзнем от преследвачите, макар че направихме всичко възможно.

- Не ми е ясно обаче, как свързват моите мисли с имейл адреса ми – започнах да разсъждавам аз. - Каква е тази огромна база данни, в която се съхранява информация

дори и за незначителни хора като мен.

- Все пак, хайде да го приемем за случайно – предложи Нора.

В този момент получих нов имейл с тема 'четене на мисли и следене'.

Показах го на Нора и той пребледня. Само вдигна ръка, сякаш искаше да каже: 'Спокойно!'. После повика със знак Адон и посочи темата на имейла. Тя кимна и седна до мен, за да прочете какво пише.

„Искате да осъществите контрол над своите близки, подчинени, клиенти, конкуренти? Ние ще ви помогнем. Осъществяваме глобално следене и контрол на мислите на всеки посочен от вас обект.“

Предложението беше на същата детективска агенция.

- Детективска кантора 'Звезден прах' – прочете Нора. - Добре. Ще играем по техните правила.

- Засега не виждам никакви правила – казах аз.

- Аз ги виждам – отвърна Нора. - Ще трябва да отидете с Адон в кантората и да я наемете за издирване на госпожа Хронхра и Дахра.

- А Братея? - попитах аз.

- Извънредна ситуация – разпери ръце Нора.

В този момент Братея се показа от стаята си и каза спокойно:

- Чух какво говорите. Вече не съм против.

Нора я погледна въпросително.

- Не съм против – потвърди Братея.

- Окей – станах аз от дивана. - Адон, тръгваме.

Тя взе таблета си, сложи го в чантата си и каза:

- Нора, ключовете.

Нора извади ключовете за колата и ги подаде на

Адон.

- Ти си господин Иванов – каза ми Нора. - Търсиш майка си Мая Иванова и дъщеря си Ваня Иванова.

- Те ще разберат, че не е така – отвърнах аз.

- Те ЗНАЯТ, че не е така – натърти Нора. - Просто започваме играта. Изпращам ти снимки.

Нора докосна няколко пъти таблета си. Получих имейла от него и тръгнахме с Адон към изхода.

На двора тя ми каза:

- Каквото и да става, дръжте се за мен.

- Тоест? - не разбрах аз.

- Знам какво да правя, аз съм обучена – обясни тя.

- Е, чак пък толкова – усмихнах се аз

снизходително.

- Знам какво си мислите – погледна ме Адон. - Не можах да ги спра, защото ме парализираха с мисъл.

- С мисъл? - изненадах се аз.

- Да – кимна тя. - Вече знам как да ги усетя.

- Дано – недоверчиво казах аз и влязох в колата.

